

РЕШЕНИЕ

№ 14413

гр. София, 09.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3567** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. Л. В., срещу РЕШЕНИЕ № 837 от 16.02.2024г. на СРС, НО, 104-и състав, постановено по нахд № 6495/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че не е доказано извършването на вменените му нарушения, актосъставителят не е бил очевиден на нарушението, а обвинителната теза се граждала единствено на показанията на свидетел, който не установявал по категоричен начин, че П. Л. В. е управлявал МПС. От друга страна не били кредитирани показанията на неговата майка, които били от съществено значение, тъй като тя била очевиден на задържането и отвеждането на П. Л. В. от дома му, един час по-късно. На следващо място, се посочва, че не е било отразено точното място и време на извършване на нарушението.

Касаторът П. Л. В. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 104-и състав по нахд № 6495/2023г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 23-4332-005381/03.04.2023г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР .

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР не взема участие в процеса и не е изразил становище по повод обжалването на решението.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за

неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 837 от 16.02.2024г., постановено по нахд № 6495/2023г. на СРС, НО, 104-и състав е било потвърдено наказателно постановление НП № 23-4332-005381/03.04.2023г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ -СДВР, с което на П. Л. В. на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, както и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение с правна квалификация чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Ж. Й. Й., Д. С. В., В. П. К. и Р. П. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянията по чл.20, ал.2 и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, които не представляват маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 18.03.2023г. в [населено място], на [улица]срещу бл.17 с посока на движение от [улица]към [улица], П. Л. В. е управлявал лек автомобил марка „Шкода О.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Поради движение с несъобразена с характера и интензивността на движението скорост, той е реализирал ПТП с паркирания от дясната му страна лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Като водач на МПС той е напуснал мястото на ПТП, като по-късно е бил задържан от органите на 07 РУ на СДВР в [населено място],[жк], пред [жилищен адрес]. В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 763992/18.03.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 23-4332-005381/03.04.2023г. началник група в отдел „Пътна полиция“ -СДВР, с което касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършени от него деяния по чл.20, ал.2 и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП и е санкциониран с глоби в размер на сумите от по 200.00 /двеста/ лева, както и е лишен от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и

действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 104-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на П. Л. В. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 18.03.2023г. и в НП от 03.04.2023г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

По съществуващото на спора СРС, НО, 104-и състав правилно е установил, че НП № 23-4332-005381/03.04.2023г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административните нарушения по чл.20, ал.2 и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкции в определения от законодателя размер от по 200.00 /двеста/ лева и кумулативното наказание- лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца.

П. Л. В. е санкциониран за извършено нарушение с правна квалификация чл.20, ал.2 от ЗДвП, съгласно който „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. Съответно на това нарушение е

приложена санкционната разпоредба на чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП, съгласно която „който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление“.

Касаторът, в качеството му на водач на МПС по см. на § 6, т.25 от ДР на ЗДвП, след като е причинил и е станал участник в ПТП е бил длъжен да спре, за да установи какви са последиците от произшествието- правно задължение по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП. След като той не е направил това, правилно е била приложена санкционната норма на чл.175, ал.1 т.5 ЗДвП, като му е наложено наказание- лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба от 200.00 /двеста/ лева.

От самото начало на образуваното административнонаказателно производство П. Л. В. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН № 763992/18.03.2023г., а в последствие и жалба срещу НП № 23-4332-005381/03.04.2023г.

По тези аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 16.02.2024г. на СРС, НО, 104-и състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 837 от 16.02.2024г., постановено по нахд № 6495/2023г. на СРС, НО, 104-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.